

GALERIA MARC DOMÈNECH

Nota de Premsa

PIC ADRIAN. Pintures dels anys 60
12 gener – 16 març 2023

- Fa més de cinc dècades que no es presenta una exposició de Pic Adrian centrada exclusivament en les pintures dels anys 60.
- És la primera vegada que s'analitza l'*Essencialisme*, teoria artística que el pintor va desenvolupar l'any 1965.
- L'exposició també vol recuperar la rellevància d'un artista poc conegut pel públic general i promoure'n la seva obra teòrica i poètica.
- Les obres exposades mostren un insòlit equilibri entre la geometria i l'informalisme, les dues corrents principals en l'art europeu de la segona meitat del s.XX

“L'art reflecteix la llum viva de la veritat en la foscor de la vida humana”
(Pic Adrian, *Réflexions sur l'univers sonore*, París, 1955)

La Galeria Marc Domènech es complau a presentar la primera mostra dedicada al teòric, poeta i pintor **Pic Adrian** (Moinesti, 1910 – Barcelona, 2008) a les seves sales. Aquesta exposició commemora la mostra que es va celebrar l'any 1962 a la Galeria Syra de Barcelona, la qual fou la primera que l'artista va realitzar al llarg de la seva vida arreu del món. Després de la seva mort l'any 2008, poques vegades s'ha pogut veure la seva obra. La darrera vegada va ser a la Galeria Marlborough l'any 2017 i, recentment, a la Galerie Zlotowski de París amb qui s'ha co-organitzat aquest projecte de recuperació del treball de l'artista d'origen Romanès.

Pic Adrian. Pintures dels anys 60 traça un recorregut complet per l'obra pictòrica que l'artista va realitzar durant aquesta dècada i serveix per contextualitzar la teoria que ell va batejar amb el nom d'*Essencialisme*. És la primera vegada que una exposició es centra en aquest aspecte tan fonamental de la seva obra i que tan significatiu fou pel desenvolupament de la seva carrera artística. És en aquestes

obres on l'artista reproduceix la seva obsessió per la simplicitat i la concisió, alhora que cerca un equilibri, insòlit en aquella època a la península ibèrica, entre l'ascetisme de la geometria i la llibertat de l'informalisme.

Les seves pintures d'aquesta època han estat sovint descrites, pels crítics i historiadors del moment com Pierre Restany, Gillo Dorfles, Carlos Areán, Juan Cortés o Àngel Marsà, com a obres silencioses i austeres en les quals l'artista hi incorpora sempre elements que tensen la composició amb la finalitat de crear una pintura sensible amb vincles amb el món de la música i la ciència. Aquest equilibri entre dualitats amb l'objectiu d'atènyer una anhelada universalitat atemporal és el que a ell més l'interessava i el que sempre va maldar per aconseguir. “L'Essencialisme, com a moviment, té una condició de totalitat (...)”, va dir ell mateix.

Pic Adrian

Pic Adrian, Sense títol, 1962

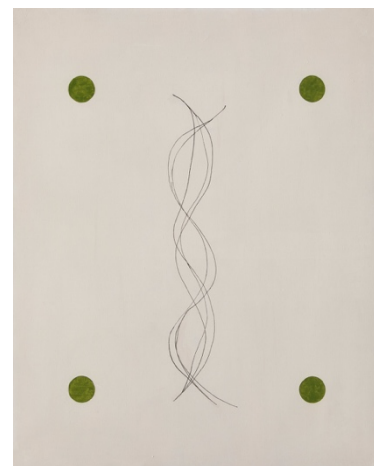
Admirador de Brancusi, Art i Pevsner, dels qui n'escriu interessants textos, l'obra d'Adrian també assoleix amb escreix el repte humil però essencial de reproduir la 'bellesa de la senzillesa'. Les seves pintures les hem de situar en una mena d'*illa invisible* (títol d'un dels seus poemes) al mig d'un context artístic -l'uropeu de la segona meitat del segle XX- dominat per la geometria pura, pel Pop Art, per l'expressionisme gestual i informal i per totes les versions que van anar derivant d'aquests moviments. Tal i com Bartomeu Marí escriu en el text del catàleg, "malgrat que Adrian, a la pintura del qual trobem 'tremolor' en lloc de vibració (...) és massa racional per ser expressionista i la seva obra és massa orgànica per ser geomètrica (...) l'obra d'Adrian 'sura' en un llimbs estètic, emmarcat per l'expressionisme i el pop, d'una banda' i les pràctiques experimentals, de l'altra."

Pic Adrian va néixer a Moinesti (Romania) el 3 de setembre de 1910 però la seva família es va traslladar, l'any 1915, a Bucarest on va cursar estudis de dret. Va publicar el seu primer llibre de poemes *Jocuri de lumini în întineric* (Jocs de llum a l'obscuritat) el 1927. A París, dècades més tard, va publicar cinc llibres més: *Œil du ciel: coeur* (1973), *Main planétaire* (1985), *Noyau de l'infini* (1990), *L'Île invisible* (1994) i *Transparence* (1990).

Amenaçat primer pel nazisme i després pel comunisme, s'instal·la a Israel l'any 1951, després d'una època a París, on retroba Alice Rubinstein, la seva futura esposa. El 1953 torna a França on coneix personalitats rellevants del món artístic i cultural del moment: Brancusi, Marc Chagall, Fernand Léger o Jean Arp. Una de les seves velles amistats, Pau Casals, li recomana que s'instal·li a Barcelona. L'any 1955 publica el llibre *Réflexions sur l'univers sonore* gràcies al qual estableix contacte amb personalitats com Gabriel Marcel, Louis de Broglie o Albert Schweitzer. La revista Goya publica els seus articles sobre Brancusi, Arp i Pevsner.

La seva primera exposició individual es va celebrar a la Galeria Syra de Barcelona l'any 1962. En aquesta època Pic també funda el grup *Tendencias Esencialistas* i exposen a Barcelona l'any 1967 i a Madrid l'any 1969. Al llarg dels anys 60, 70 y 80 publica varis llibres de teoria de l'art i exposa internacionalment a França, Itàlia, Alemanya, Suïssa i Noruega.

El 1965 publica *Du Réalisme Naturaliste au Réalisme Essentialiste* i coneix a Lucio Fontana. El compositor català Mestres Quadreny, inspirat en la sèrie de pintures *Synchronicité* realitzades el 1968, compon l'any 1970 una peça titulada *Variacions essencials*. L'any 1973 publica el manifest *Art Principiel* i el 1978 escriu el tractat *Le Continuum terrestre humain*. Un any després, la Fundació Miró li dedica una important retrospectiva. El 1982 publica *Occident-Orient*, el segon escrit sobre *l'Art Principiel*. El 1991 la Generalitat de Catalunya li organitza a les sales del BBVA, l'exposició més important fins el moment.

Pic Adrian, Sense títol, 1968

La seva obra forma part de nombroses col·leccions privades i públiques entre les que destaquen: Boymans van Beuningen Museum, Róterdam; Cabinet des Estampes, Ginebra; MNCARS, Madrid; Foundation for Constructivist and Concrete Art, Zúrich; Henie-Onstad Artcenter, Oslo; IVAM, València; Musée National d'Art Moderne de la ville de Paris, París; Centre Pompidou, París; Museo de Arte Moderno, Rio de Janeiro; Museum Angewandte Kunst, Frankfurt; MNAC, Barcelona; MACBA, Barcelona; MoMA, Nova York; Stedelijk Museum, Àmsterdam; Tel Aviv Museum, Tel Aviv ...